

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **S. A.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2018, čj. CPR-2911-6/ČJ-2018-930310-V246, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2018, čj. 4 A 29/2018-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 12. 2017, čj. KRPA-378969-26/ČJ-2017-000022, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, rozhodla podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o správním vyhoštění žalobce a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci jako cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce trvání jednoho roku.

[2] Žalovaná podané odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila v záhlaví citovaným rozhodnutím.

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Poukázal na to, že při posuzování možnosti správního vyhoštění správní orgán vychází z individuální situace každého cizince. Městský soud konstatoval, že žalobce neuvedl, v čem konkrétně správní orgán porušil čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; městský soud sám nezjistil, že by správní orgány tento článek porušily. Důvodnou neshledal ani námitku žalobce týkající se nedostatečně zjištěných informací o zemi původu cizince a nesouhlasil ani s námitkou žalobce, podle níž správní orgány neposoudily dostatečně možný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Rovněž stanovenou délku doby pro vycestování z území České republiky shledal městský soud v souladu se zákonem. V souladu se zákonnými požadavky posoudily správní orgány také délku trvání uděleného správního vyhoštění.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že bylo porušeno především ustanovení § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem v tom, že správní orgán nemohl přistoupit ke smírnému řešení záležitosti a umožnit stěžovateli dobrovolně opustit území České republiky. Uložení správního vyhoštění není dle něj obligatorní, nemusí být tedy ukládáno vždy; správní vyhoštění se neuloží, pokud by takovým postupem bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Stěžovatel pak poukázal také na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[6] Podle stěžovatele správní orgány i soud nedostatečně zjistily skutkový stav věci a nepostupovaly správně, pokud uplatňovaly tzv. kolektivní odpovědnost. Argumentoval tím, že správní orgány i soud poukázaly na to, že občané Uzbekistánu přijíždějí do Evropy na krátkodobá víza, která cíleně „přetáhnou“ a následně očekávají vydání víza za účelem strpění. Podle stěžovatele však správní spis neobsahuje žádný důkaz, který by tento závěr podporoval. Každé rozhodnutí musí být dle něj individualizováno a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

[7] Stěžovatel namítl také nedostatečné přezkoumání možnosti vycestování z území České republiky. Závazné stanovisko dle něj nerespektuje skutečnou realitu života v Uzbekistánu; stěžovateli reálně hrozí nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti. Stanovisko Ministerstva vnitra České republiky i stanoviska ministra, který původní stanovisko přezkoumal, vychází pouze z materiálů ministerstva vnitra ; pochází tedy od totožného orgánu, který stanovisko vydal a chybí proto nezávislý podklad.

[8] Městský soud podle stěžovatele přezkoumatelně nezdůvodnil, proč měl za to, že správní vyhoštění bylo uloženo v přiměřené míře. Soud podle něj pouze odkázal na zákonné rozpětí, aniž by se zabýval konkrétními okolnostmi případu.

[9] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti shrnul, že soud porušil své přezkumné povinnosti a zcela nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností a nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se ani skutečným stavem věci; tento postup městského soudu mohl mít a měl vliv na zákonnost rozhodnutí soudu. K tomu odkázal stěžovatel na judikaturu zdejšího soudu a soudu Ústavního. Pokud soud pouze rekapituluje uplatněné námitky, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko, nelze mít povinnosti správního soudu ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí za splněné.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že stěžovatel neuvedl v kasační stížnosti žádné nové skutečnosti; kasační stížnost se podle něj shoduje s odvoláním a žalobou. Žalovaná odkázala na spisový matriál a uvedla, že ve svém postupu neshledala pochybení. Ztotožnila se se závěry učiněnými v napadeném rozsudku městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných námitek, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení.

[14] K obecné argumentaci stěžovatele, podle níž soud porušil své přezkumné povinnosti a vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností a nevypořádal dostatečně ani námitky stěžovatele uplatněné v žalobě, Nejvyšší správní soud připomíná, že takto zcela nekonkrétně formulované námitky nemůže vypořádat jinak, něž rovněž toliko všeobecným odkazem na jejich nezpůsobilost založit – z pohledu přezkoumatelnosti – dostatečný podklad pro kasační přezkum naříkaného rozsudku a jemu předcházejících správních rozhodnutí (srov. k tomu podobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, publ. ve Sb. NSS č. 312/2004, nebo ze dne 31. 8. 2010, čj. 2 Afs 28/2010-103).

[15] Žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost ve smyslu judikaturou Nejvyššího správního soudu vytýčených požadavků (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4

Azs 27/2004-74) naříkaný rozsudek netrpí. Městský soud i správní orgány srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnily svá rozhodnutí a zabývaly se všemi stěžovatelovými námitkami. Městský soud pak v souladu se zákonnými požadavky odůvodnil, proč dospěl k závěru, podle něhož byla délka uloženého správního vyhoštění přiměřená. Odkázal přitom jak na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak na žalobou napadené rozhodnutí žalované. Konstatoval, že neshledal nedostatky v posouzení a uzavřel, že správní orgány uvážili o věci s ohledem na individuální situaci stěžovatele. Správní orgán uložil správní vyhoštění v dolní hranici stanovené zákonem a zároveň se neodchýlil od své běžné praxe. Nejvyšší správní soud s posouzením samotné otázky přiměřenosti souhlasí s městským soudem; délku zákazu vstupu na území členských států Evropské unie byla stěžovateli stanovena při dolní hranici možného zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, neboť v daném případě bylo možné stěžovateli zakázat vstup na území členských států až na dobu 3 let.

[16] Námitky nepřezkoumatelnosti nejsou pro shora uvedené důvodné.

[17] Nejvyšší správní soud dále hodnotil námitku stěžovatele, podle níž bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
[18] Podle § 3 s. ř. platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § s. ř. Podle § 50 odst. 3 s. ř. je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[19] V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je tedy nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou nestranného přístupu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, publ. ve Sb. NSS č. 11/2011).

[20] Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal, že správní orgány uvedené povinnosti splnily a zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovaly rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Správní orgány se předně zabývaly otázkou, zda v daném případě byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, stejně jako důvody, pro které by nemohl být stěžovatel vyhoštěn (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců).

[21] V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel vstoupil na území států Evropské unie dne 9. 10. 2017. Podle předloženého cestovního dokladu měl stěžovatel vylepeno Maďarské schengenské vízum s dobou platnosti od 8. 10. 2017 do 17. 10. 2017 s délkou pobytu na 8 dní a na jeden vstup. Stěžovatel se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně dne 17. 10. 2017; během výslechu na kladené otázky neodpovídal, ale uvedl, že

se k věci vyjádří do 10 dnů prostřednictvím svého zástupce. V tomto vyjádření zaslaném správnímu orgánu poté uvedl, že do České republiky přicestoval z důvodu zhoršené osobní situace v zemi původu. Dále uvedl, že je nemajetný, na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost a nežije ani s občanem České republiky ve společné domácnosti; konstatoval, že vzhledem ke krátkému pobytu nelze ani říci, že by měl na území České republiky vytvořeny pevné vazby. Dále uvedl, že je bezúhonný a zdravotně zachovalý. Poté uzavřel, že má obavu z návratu do Uzbekistánu, neboť bezpečnostní situace neodpovídá současným informacím o Uzbekistánu, které je možné získat v českých médiích.

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů se uvedenou otázkou zabývaly dostatečně a přezkoumatelným způsobem; jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ stěžovatele; v tomto ohledu proto nelze přijmout ani argumentaci stěžovatele, podle níž správní orgány uplatnily „*kolektivní odpovědnost*“. Správní orgány pouze upozornily na obdobná účelová jednání ze strany státních příslušníků Uzbekistánu, kteří se pokoušeli obdobným způsobem obejít zákon (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, čj. 1 Azs 416/2017-29); tato skutečnost však nebyla jediným důvodem, pro nějž přistoupily správní orgány k uložení správního vyhoštění. Kasační námitka není pro uvedené důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, podle níž správní orgány dostatečně neposoudily možnost zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Ani tuto námitku neshledal důvodnou.
[24] Správní orgány v daném případě dostály své povinnosti. Jak je již shora uvedeno, zabývaly se dostatečně otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele z hlediska kritérií požadovaných ustálenou judikaturou (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, čj. 5 Azs 261/2016-38). Hodnotily přitom jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatele na území České republiky, dobu, jež uplynula od porušení právních předpisů a jeho rodinnou situaci a zdravotní stav, tak i rozsah vazeb na hostitelský stát. Tato kritéria posoudily správní orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy stěžovatele s protichůdným veřejným zájmem.

[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s nimi uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, tento zásah je však vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.

[26] Nedůvodná je také poslední námitka stěžovatele, v níž stěžovatel polemizoval s tím, zda byla dostatečně posouzena možnost vycestovat z území.

[27] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve správním spise je založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 4. 11. 2017, čj. KRPA-378969-18/ČJ-2017-00002, dle kterého je vycestování možné. Dotčený orgán se postupně zabýval všemi v úvahu přicházejícími typy vážné újmy a srozumitelně vyložil, proč stěžovateli žádná z nich nehrozí. Jak je již shora uvedeno, stěžovatel se odmítl při výslechu k jednotlivým otázkám kladeným správním orgánem vyjádřit, namísto toho zaslal dodatečně vyjádření prostřednictvím svého zástupce. Z něj přitom není zřejmé, jaká konkrétní újma by mu měla při návratu hrozit.

Správní orgány se zabývaly situací na území Uzbekistánu, a to jak obecně, tak konkrétně ve vztahu ke stěžovateli. Vycházely přitom z celé řady dokumentů o zemi původu stěžovatele. Nejvyšší správní soud pro shora uvedené přisvědčil závěru městského soudu, podle kterého se dotčené orgány vyjádřily ke všem relevantním okolnostem, zohlednily individuální situaci stěžovatele a své závěry řádně zdůvodnily.

IV.
Závěr a náklady řízení

[28] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu